

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2011 rugpjūtis Nr.27

Jau pilnos širdys vasaros lietaus ir saulės, daržai – gėrybių. Rugpjūtis vienus nuteikia kiek liūdnei – tuoj ruduo... Gi optimistai sako – pasidžiaukim, dar pora savaitių vasaros liko. Rugpjūtis dar neša šiltą lietų, dangų dar nuspalvina žaibai ir nugarma perkūnija, dar šiltos ir žvaigždėtos naktys ir šiltas ežerų vanduo, dar klegena gandrai... Bet jau gerokai trumpesnė diena ir pamažu vysta, blunka žolynai...

Žolinė – atsisveikinimo su želmenimis ir gėlėmis diena. Nuo seno moterys šią dieną rinkdavo gražiausias laukų gėles, vaistažoles, dėkodavo Žemei už derlių ir grožį. Sudžiovinti žolynai būdavo laikomi pirkioje už šventųjų paveikslų, užėjus griautiniui, jais smilkydavo namus, susirgę gerdavo iš jų išvirtą arbatą. Ūkininkai šiai šventei iškepavo duonos iš šviežio derliaus ir padarydavo alaus, giros. Krikščioniška Žolinė - tai Švč. Mergelės Marijos dangun ėmimo diena. Bažnyčiose šventinamos vaistingos laukų žolelės, gėlės, javai ir daržovės.

Ir Tauragnuose Žolinė turbūt kaip visur: vieni su žolynais rankose eina į bažnyčią, kiti – miestelio centre kapoja malkas... Toks kontrastas. Kiekvienas gyvenam, kaip manom yra teisinga, kaip mokam. Tai gi rugpjūčio vidurys. Pasidžiaukim dar likusiom vasaros spalvomis, sugerkim į save vasaros kvapus ir kartu su visa gamta ruoškimės rudeniiui – ne mažiau turtingam ir gražiam metų laikui.

Danguolė Grabauskienė

SVEIKINAME!

Rugpjūčio mėnesį jubiliejus švenčia

50 metų – tauragniškis **Valdas Juškėnas** ir **Alvydas Pakalnis** iš Minčios kaimo;

60 metų – **Genovaitė Ivanauskienė** iš Tauragnų;

80 metų sukanka **Antanui Vaškeliui** iš Stuglių kaimo.

Juozas Erlickas

Rugpjūtis, paliekantis mane

Jis basas brenda per upelį kreivą,
Rugius štai kerta Lietuvos laukuos -
Jis paskutinis Vasaros kareivis,
Bet Rudeniui pirmasis pasiduos.

Už lapų, geltonų variokų, saują
Jis Vasarą parduos. Atjos Šiaurys.
Ir upės rudeninės, šaltakraujės
Į kitą šalį Vasarą plukdys.

Po klevo lapais šiltos dienos guli,
Ant lapų šoka boružė basa...
Išlipsiu aš stotelėje Mėnulio,
Kur sidabruoja žvaigždėmis rasa.

Kur traukiniai greitieji pasiklysta,
Migla – kaip elniai – bėga virš
vandens...

Ir nusives mane maža Alisa
Į veidroдій, kuriam nėra Rudens...

Reikšmingos datos

**Rugpjūčio 23 - Juodojo
kaspino diena ir Baltijos kelio
diena.**

Valda Žebelienė**Nepamirštama kelionė**

Visi, mėgstantys keliauti, labai laukėme rugpjūčio 5-osios. Tą dieną Tauragnų krašto bendruomenės nariai ir rėmėjai turėjome vykti į poilsinę kelionę - kaimyninės Latvijos Ventspilio miestą. Užsirašė daug norinčių važiuoti, nes ši kelionė dalinai buvo apmokama už pervestas gyventojų pajamų mokesčio 2 procentų lėšas. Nariams ir rėmėjams už ją reikėjo mokėti tik 15 litų, o visiems kitiems – 35 litai. Bendruomenės pirmininkė Danguolė turėjo gerokai pasukti galvą, kaip sutalpinti visus, norinčius važiuoti. Bet gyvenimas pats viską gerokai pakoregavo. Atsirado keletas tokių, negalinčių išvykti dėl įvairių priežasčių. Taigi buvo nemažai džiaugsmo tiems, kas jau buvo praradę viltį, kad galės važiuoti. Tauragniškiai tikrai visi tilpo.

Aušo ankstyvas rytas. Ir vėl gavėmis link kultūros centro, nešini didžiuliais krepšiais, rinkosi tauragniškiai. Atėjome gerokai prieš penktą valandą. Pulkavomės, juokėmės, nejautėm jokie nemalonumo taip anksti atsikėlę. Autobusas vėlavo gerą pusvalandį, bet niekas neburbėjo. Žinojom, kad jis vis vien atvažiuos. Užjautėm vairuotoją, nes turėjo keltis gerokai anksčiau už mus ir atvykti nemažą kelio gabalą iš Rokiškio į Tauragnus. O dar stirna pakeliui iššoko iš krūmų ant kelio ir truputį apgadino autobuso priekį... Bet viskas gerai baigėsi, autobusas atvažiavo, sudėjom bagažą, susėdom ir pajudėjom... 8 val. kirtom Latvijos sieną. 10 valandą turėjome būti Saldus miesto saldinių fabrike „Gotina“ („Karvutė“). Gerokai vėlavome, paskui dar Saldus mieste niekaip negalėjome privažiuoti prie saldinių fabriko. Į didžiausią smaližių svajonę – saldinių fabriką, nuėjome tik gerokai po vienuoliktos valandos. Apžiūrėjome cechą, kuriame daromi ir vyniojami į popierėlius garsieji saldainiai. Vienoje didžiulio stalo pusėje susėdę moterys su kepuraitėmis ant galvų, baltais chalatais ir guminėmis pirštinėmis mikliai vynioja saldinius į popierėlius, kad vos gali sumatyti. Sparčiau dirbančios per pamainą suvynioja apie 100 kg saldinių. Kitoje stalo pusėje stovi pjaustytojos, kurios pjausto saldinių masės piršto storumo papločius į atraizas ir susmulkina iki reikiamo dydžio. Visus pavaišino saldainiais, kurių neįmanoma daug suvalgyti. Limpa prie gomurio, labai saldu. Paskui nuėjome į kitą patalpą, kur mums papasakojo fabriko istoriją. „Gotina“ saldinių fabrikas įkurtas 1960 metais. Iš pradžių saldinius gamino Latvijos rinkai, paskui realizavimas išsiplėtė.

Buvo vežama į kitas TSRS respublikas. Atkūrus Latvijos Nepriklausomybę, fabriko veikla nenutrūko, tik darbuotojų truputį sumažėjo. Gamybai naudojamas šviežias pienas, kiti natūralūs produktai (saulėgrąžos, žemės riešutai, sėmenys, mėtos, įvairių vaisių sultys). Gaminami šerbetai, irisai, kremai. Produkcija fasuojama įvairių formų originaliose pakuotėse, dekoratyvinėse dėžutėse, kurios puikiai tinka kaip dovanos švenčių metu arba kaip suvenyrai turistams. Daugiausia parduodama Latvijoje, Estijoje, Lietuvoje. Nedideli kiekiai išvežami į Angliją, JAV, Ispaniją ir Vokietiją. Tame kambaryje galėjome pasivaišinti pieniškais saldainiais „Gotina“ su įvairiais priedais, irisais, kremu. Po to daugelis nuėjome į parduotuvėlę ir nupirkom namiškiams lauktuvių.

Kitas mūsų kelionės tikslas – Riežupės smėlio urvai. Spėliojom, ką mes ten pamatysim, nes reikėjo netrumpai palaukti. Galėjo eiti tik 20 žmonių grupė, o mūsų buvo per 70. Aišku, buvo ir tokių, kurie pabūgo. Aš ir pati esu klaustrofobiška, bet smalsumas ir bandos jausmas nugalėjo. Labai džiaugiuosi, kad galėjau pamatyti tokį unikalų dalyką. Taigi sulaukiame savo eilės ir kas ketvirtas, paėmę po degančią žvakę, lendame į urvą. Gidė pasakoja, kad esame 8 metrų gylyje po žeme. Šie urvai buvo pradėti kasti maždaug prieš 150 metų, kadangi buvo labai geras kvarcinis smėlis, kurį vežė parduoti ne tik į Rygą stiklo gamybai, bet ir į užsienį. Net ir vaikai ryte, prieš eidami į mokyklą, turėdavo iškasti ir išnešti po kibirą smėlio. Sovietiniais laikais smėlio urvai buvo nenaudojami, tik atkūrus Nepriklausomybę buvo grąžinti savininkams. Paveldėtojams kilo puiki mintis rengti nepakartojamas ekskursijas. Daugybė žmonių šičia atvažiuoja. Užsuka net vestuvinkinai. Kai kurios jaunosios palieka savo vestuvines puokštes, kurios ilgai, net 3 mėnesius nenuvysta. Ištikus metus čia būna vienoda temperatūra (8 laipsniai). Einame, urvais stati, kai kur reikia gerokai pasilenkti, vietomis jie gan siauri, stambesnis žmogus sunkiai pralįstų. Išiname į platesnes aikšteles, kuriose gidė sugalvoja mums įvairių atrakcijų. Visose aikštelėse ant žemės smėlyje turime susiieškoti po 3 akmenukus. Labai sunkiai randame, o tada, sugniaužę kumštyje, turime šaukti: *myliu* arba *aš milijonierius*, arba sugalvoti kokį nors norą. Labai įdomu ir nepakartojama. Net gailimės, kad taip greitai prabėgo laikas ir reikia išlįsti į žemės paviršių. Vėl sėdame į autobusą ir važiuojame pamatyti garsiųjų Kuldygos krioklių. Tikėjausi kažko

Akimirkos iš ekskursijos.

didelio, aukšto ir didingo. Deja - per Kuldygos miestą teka Venta ir joje esantis krioklys yra tik plačiausias Europoje (249 m), bet visai neaukštas. Jis dirbtinai suformuotas XVII a. Kuršo hercogo Jokūbo valdymo laikais. Jo pavedimu buvo sprogdinama paraku Ventos upės dugnas, siekta padaryti kuo didesnę upės atstumą tinkamą laivybai. Nuo sprogdinimų ėmė skeldėti pilies sienos ir darbai buvo nutraukti. Kuldygos mieste per Ventos upę 1874 metais buvo pastatytas vienas ilgiausių plytinių arkinių tiltų, kuris neseniai buvo restauruotas už Europos Sąjungos lėšas. Šio tilto ilgis 164 metrai. Pats miestelis labai gražus, vadinamas Latvijos Venecija. Jame daug senovinių pastatų.

Pagaliau paskutinis kelionės etapas, kai mažieji bendrakeiviai be paliovos klausinėja, kada atvažiuosim, baigiasi. Mes jau Ventspilyje, naftininkų mieste. Tikimės negero kvapo, o mus pasitinka gaivus oras ir puikiai sutvarkytas kurortinis miestas. Gatvės ir šaligatviai iškloti spalvotomis trinkelėmis, prie gatvių daugybė medžių, puikiai tvarkomi skverai ir parkai. Viskas daroma žmonėms

ir jų gerovei. Labai rūpinamasi vaikų poilsiu. Šiuo metu Ventspilyje gyvena apie 43 tūkstančius gyventojų.

Viešbutyje skubiai įsikūrę ir pavalgę, leidžiamės ieškoti jūros. Nežinomas miestas, bet rankose – žemėlapis, o burnoje – liežuvis. Jei ko nerandame, pasiklausiamе praeivių. Nueiname į Mėlynosios vėliavos paplūdimį. Šis vardas buvo suteiktas 1998 metais už puikiai tvarkomą pliažą. Žmonių nedaug, persirengimo kabinos, nemokami tualetai, mediniai ir plastikiniai suolai, įvairios sūpynės, o smėlyje daugybė bangų nuglūdintų akmenukų. Kadangi oras šaltokas, kai kas nesimaudo, o tik braidžioja po bangas arba ant kranto renka akmenukus. Ir mes puolėme ieškoti kuo gražesnių. Per tas dienas, kiek buvome prie jūros, nemažai prisirinkom. Grįždami juokavom, kad visų krepšius iškračius į vieną vietą, būtų geras bulvinis maišas susidaręs. Vakare, eidami nuo jūros, einame „Inkarų taku“, kur išdėstyti įvairaus svorio ir dydžio inkarai. Didžiausias iš jų sveria 23 tonas. Įsivaizduoju, kokiam didžiuliam laivui jis priklausė. Šalia „Inkarų tako“ yra įvairūs

treniruokliai po atviro dangum. Visus išbandom, kadangi vėlokas metas ir žmonių nėra.

Šeštadienį vyksta šventė, skirta 721 miesto gimtadieniui. Einame į Uosto gatvę – krantinę. Ten stovi paminklas jūroje žuvusiems jūreiviams. Netoli jo – didžiulė karvės skulptūra. Tai Karvė - keliauninkė. Ji - 4 metrų aukščio ir 7 metrų ilgio. 2002 metais Ventspilis prisijungė prie tarptautinės meno programos „Karvių paradas“. Viešose erdvėse buvo pastatytos naujai sukurtos 26 karvių skulptūros, kurios vėliau buvo parduotos aukcione. Mieste liko septynios, vėliau prie jų prisijungė dar dvi. Vaikams labai patinka linksma karvutė ant sūpynių, kviečianti prisėsti šalia. Netoliese – Juodoji, naftą duodanti raguotoji, ant kalniuko – sidabrinė. Ant uosto molo laivus sutinka Karvė-jūrininkė dryžuotais marškinėliais. Krantinėje yra paminklas Latvijos jūreivystės pradininkui Krišjanimui Valdemarui. Į laivus žvelgianti jo skulptūra pasodinta ant suoliuko. Vietos šalia prisėsti yra ir turistams. (Nidoje taip įamžintas dainininkas Vytautas Kernagis).

Krantinėje vyksta mugė. Viskas labai brangu ir nelabai įdomu. Lietuvoje daug didesnės mugės būna ir prekės įvairesnės. O tikrai įspūdinga – tarptautinė gėlių kilimų paroda. Labai gražu. Turi žmonės lakią vaizduotę ir sugeba ją kitiems parodyti. Randame ir lietuvių padarytą kilimą „Šypsena“. Kiti tautiečiai įamžino krepšinio aikštę. Irgi labai gražu. Galima balsuoti, padedant akmenuką prie patikusio darbo. Vėlai vakare, eidami pro darbelius, pastebėjom, kad prie „Šypsenos“ didžiausia krūva akmenėlių. Nėra ko stebėtis, nes tą dieną šventėje dalyvavo daugybė lietuvių turistų. O kaipgi nepalaikysi savo tautiečių!

Daug visokių dalykų pamatėme tą dieną, bet man pats įspūdingiausias buvo fejerverkas, skirtas miesto gimtadieniui. Kažin ar dar kada gyvenime teks pamatyti tokią grožybę. 15 minučių, skambant muzikai, dangų puošė įvairiausi saliutai. Sekmadienį dar vieni spėjo siauruku pasivažinėti, kiti – laivu paplaukioti, bet dauguma ilsėjosi prie jūros. Oras buvo šiltas, bangos didžiulės – kaipgi nepasimėgausi!

Vėlai vakare grįžome į namus. Visi buvo labai patenkinti, dalijosi įspūdžiais. Vaikams labiausiai patiko būti prie jūros, plaukti laivu, važiuoti traukinuku, žaisti vaikų parke ar vandens atrakcionų parke. Suaugę džiaugėsi gražiai sutvarkyta aplinka, nuostabiom iš gėlių padarytom skulptūrom, tvarka ir švara. Visi kalbėjo, kad mūsų Palangos valdžia turėtų imti pavyzdį, kaip reikia tvarkyti kurortą. Ne pinigų lupti už kiekvieną menkniekį, o atsigręžti į poilsiautojus. Jeigu ir toliau taip tvarkysis, Palangoje

poilsiaus tik atvykę iš kitur. Lietuviai mielai rinksis Latvijos pajūrį.

Kelionė baigėsi. Liko geri įspūdžiai ir mintys, kur dar mes galėtume nuvažiuoti kitais metais. Siūlykite vietas, kurias dar galėtume aplankyti. Iki naujų kelionių!

Danguolė Grabauskienė

Padėkime sunkiau gyvenantiems

Liepos pabaigoje aerouoste pasitikę iš Ufos klinikų grįžusias Aldoną Kirkienę su dukra Neringa, projekto „Auksinė širdis“ vadovei Nijolei Giedraitienei pasiūlius visi lankėmės labdaros krautuvėje „**AUKSINĖ ŠIRDIS**“. (Mus ir matote **nuotraukoje**).

Labdaros krautuvė prekiauja geros valios žmonių paaukotois namų apyvokos daiktais, knygomis, interjero detalėmis, žaislais, smulkia buitine technika ir elektronika, naujais drabužiais ir kitais daiktais, o gautas pelnas panaudojamas siekiant fondo „Mes galime“ puoselėjamo tikslo – mažinti vaikų skurdą ir socialinę atskirtį. Mes irgi nusipirkome keletą smulkmenų ir pagalvojome, kad mūsų bendruomenė taip pat galėtų prisidėti. Juk čia nereikia aukoti ypatingų brangių daiktų, tinka viskas, kas galbūt namuose nebereikalinga: įvairūs suvenyrai, paveikslai, vazelės, papuošalai, knygos, indai... Kviečiame prisidėti ir paaukoti daiktų, kurie galbūt pravers kitiems. Atnešti galite į Šeimos veiklos namus ir perduoti Aldonai Kirkienei. Visi paaukoti daiktai bus užregistruoti ir vėliau nuvežti į Vilnių.

Labdaros krautuvė „Auksinė širdis“, kurioje dirba senjorai savanoriai ir fondo darbuotojai, įsikūrusi prekybos ir pramogų centro „Ozas“ 2A aukšte ir veikia kasdien nuo 10 iki 22 val.

Danguolė Grabauskienė
Tokių švenčių būna retai

Dar gerokai iki šventės pradžios nuo ežero pusės pasigirdo nuotaikinga muzika – taip gaisrininkai kvietė tauragniškius į šventę. Gaisrinėje dirba ir mūsų saugumu rūpinasi aštuoni vyrai: Kęstutis Bilaišis, Darius Gaidelis, Algimantas Jauniškis, Valdas Juškėnas, Gintautas Kraujalis, Antanas Paukštė, Andrius Pošiūnas, Gintautas Valkauskas. Jau prieš savaitę iškabinti skelbimai informavo, kad bus šventinama nauja gaisrinės mašina ir šv. Florijono skulptūra. Įvykis tikrai ne eilinis – Utenos rajono savivaldybė geriausiai iš septynių priešgaisrinių komandų nupirko naują specialų automobilį, o gaisrinės aplinka pasipuošė puikia šv. Florijono skulptūra, kurią iš ąžuolo išdrožė ir miesteliui padovanojo tauragniškis Antanas Budvytis. Taigi proga pasidžiaugti tikrai yra.

Tauragnų parapijos klebonas, garbės kanauninkas Bronius Šlapelis (matote **nuotr.**) pašventino ir skulptūrą, ir naują automobilį. Į šventę atvykęs rajono savivaldybės administracijos direktorius Jonas Slapšinskas tauragniškiui ugniagesiui Gintautui Kraujaliui ir skulptūros autoriui Antanui Budvyčiui įteikė rajono savivaldybės mero Alvydo Katino padėkos raštus. Šventėje dalyvavo ir Utenos apskrities priešgaisrinės gelbėjimo valdybos viršininkas Olegas Kovalevskis, pavaduotojas Arūnas Sriubas, komandos viršininkas Virginijus Dainys. Plojimais tauragniškliai sutiko žinią, kad Tauragnų priešgaisrinės tarnybos viršininkui Valdui Juškėnui įteikiamas garbingas apdovanojimas – ugniagesio gelbėtojo žvaigždė. Juk visi žino, kad didžiausi nuopelnai už gerai organizuotą darbą, puikiai tvarkomą gaisrinės aplinką (apie tai ne kartą rašėme) tenka būtent Valdui. Jam, o taip pat ir A. Budvyčiui, padėkos raštus įteikė ir seniūnas Alvydas Danauskas. Skulptūros autoriui Antanui nuo bendruomenės įteiktas ir albumas apie garsiausius pasaulio muziejus – kad visus aplankytų ir naujų idėjų pasisemtų... Juk kodėl nepasvajoti – kada nors ir Tauragnai turės

Kalba r. savivaldybės administracijos direktorius **Jonas Slapšinskas**.

Valdas Juškėnas su garbingu apdovanojimu.

savo skulptūrų parką - vietą pasivaikščiavimui ir poilsiui. Tai atrodo visai realu, kai miestelyje gyvena tokie talentingi žmonės. O paieškojus ir

Antanas Budvytis prie savo kūrinio.

Vygantas Varneckas

Florijonas ir Antanas – du šventi
vardai,
Kad sutaptų šioj padangėj – būna gan
retai.
Čia Tauragnai – visko būna, reikia tik
dairyti,
Florijono šią skulptūrą kūrė mūs
Budvytis.

Gelbėtojų nuo negandų tauragniškiams
reikia,
Dieną naktį jie pagalbą tučtuojau
suteikia.
Tegul klesti mūsų kraštas – reikia tuo
tikėti.
Švento Florijono vyrams – laimės
palinkėti.

Tauragniškiei – šaunūs žmonės, o ir
išradingi,
Nes darbuotis savo kraštui niekada
netingi.
Myli grožį, myli dainą, myli ir teatrą,
Čia tradicijos neblėsta, nepamiršta retro

daugiau jų surastume.

Oficialiajai daliai baigiantis padėkota rėmėjams, o jų atsirado
tikrai nemažai. Loreta Juškėnienė sakė, kad ją labai pradžiugino
žmonių gerumas – kas iš savo parduotuvės maisto produktais
parėmė, kas aviną kepsniui skyrė, kas pinigais parėmė, ar kas
tiesiog agurkų šventei paraugė, gėlių iš savo darželio priskynė,
tiesiog klausė, kuo gali padėti...

Toliau visus nuotaikingom dainom linksmino ugiagesys iš
Vyžuonų gaisrinės Dainius Maslauskas. Visi susirinkusieji buvo
pakviesti pasivaikšinti avienos kepsniais, sumuštiniais ir
saldumynais. Šventės ateina ir praeina, bet gera, jeigu širdyje lieka
bendrumo jausmas, džiaugsmas, kad šalia gyvena neabejingi
žmonės.

Tauragniškiei ir svečiai šventėje.

**Jei kartais ištiktų nelaimė ir jums reiktų gaisrininkų pagalbos,
skambinkite tel. 32266 (iš mobilaus - 8 389 32266) arba
trumpuoju Nr. 112**

Mokymų akimirkos.

Konkurse – trečioji vieta

Liepos viduryje Anykščių r. Debeikių seniūnijos Leliūnų kaime jau aštuntąjį kartą vyko regioninė mažų miestelių vokalinio kolektyvų ir atlikėjų šventė „Dainuok, širdie, gyvenimą“. Džiaugiamės, kad mūsų moterų ansambliui buvo skirta trečioji vieta (vadovė Vilma Valienė). Juk konkurse ansamblis dalyvavo pirmą kartą. Leliūnuose šiais metais dalyvavo 13 kolektyvų iš Anykščių, Utenos, Ukmergės, Rokiškio bei Kėdainių rajonų. Tarp vokalinio kolektyvų dvi pirmosios vietos skirtos Leliūnų mišriam vokaliniam kolektyvui bei Rokiškio rajono Kriaunų vyrų vokaliniam ansamblui, antroji vieta – mūsų kaimynams - Vyžuonų moterų vokaliniam ansamblui.

Projektas „Skaitmeniniai bendruomenių pasakojimai“ startavo

Ankstesniame laikraščio numeryje rašiau, kad tauragniška kurs filmą apie dr. Eugeniją Šimkūnaitę, nes pateko tarp projekto laimėtojų.

Rugpjūčio 3 d. pradėta projekto „Skaitmeniniai bendruomenių pasakojimai“ įgyvendinimo veikla. Dalyvių komanda (bibliotekos vedėja Nijolė Šuminienė, bendruomenės pirmininkė Danguolė Grabauskienė, bendruomenės nariai Ligita Balčiūnienė, Loreta Juškėnienė, Eugenija Kamarauskienė, Jūratė Šinkūnienė, Aldona Tartilienė, Žymantas Trimonis, Valda Žebelienė) susirinko bibliotekoje į pirmąjį užsiėmimą. Pas mus atvyko dėstytojos - ekspertės: fotografė Olga Posaškova, dirbanti Lietuvos Respublikos Seime ir operatorė Miglė Gaižiūtė, dirbanti Lietuvos radijuje ir televizijoje. Jos atvežė laimėtus prizus - fotoaparata ir filmavimo kamerą ir paliko juos bibliotekoje. Paskaitoje dėstytojos suteikė įvairių teorinių žinių apie fotografavimą ir filmavimą, praktiškai parodė įvairių filmavimo ir fotografavimo subtilybių, aiškino, kaip reikia filmuoti, kad medžiaga atrodytų kuo profesionaliau, kad nuotraukos būtų kokybiškos. Kiekvienam komandos nariui reikėjo parašyti scenarijų pasirinkta tema. Scenarijus turėjo atitikti filmavimo reikalavimus: nurodyta kiekvienos scenos trukmė, nupieštos kadruotės, aprašytas siužetas, nurodytas filmavimo planas, detalės.

Antroji užsiėmimo dalis vyko kultūros centro kieme. Čia mokėmės filmuoti ir fotografuoti: suderinti vaizdo apšvietimą, ryškumą, dydį. Pabaigoje gavome namų darbų užduotį – iki kito susitikimo paruošti filmuko apie dr. Eugeniją Šimkūnaitę scenarijų. Jo trukmė turėtų būti apie penkias minutes.

Rugpjūčio pabaigoje komanda rinksis į antrąjį užsiėmimą.

Moterų ansamblis Leliūnuose

Visi ansambliai apdovanoti ir atminimo dovanomis. Grįžome su puikia nuotaika, pasiklausiusios nuotaikingų dainų, šeiminių svetingai sutiktos ir išlydėtos. Šventė buvo puiki.

Danguolė Grabauskienė

Aldona Tartilienė

Išminti takeliai stugliškius suvedė antrą kartą

Ilgojo Žolinių savaitgalio šeštadienį Stuglių kaimo žmonės – čia gyvenantys ar tik kartais pasisvečiuoti, aplankyti artimųjų su savo šeimomis sugrįžtantys – jau antrą vasarą iš eilės susitiko. Ir ne padūsauti, kad kaimas nyksta, kad vis mažiau išbėgiotų takelių lieka, kad pirštų užtekėtų suskaičiuoti, kiek yra trobų, iš kurių žiemą dūmai rūksta. Švytinčiomis akimis daugiau nei septyniadešimt kaimo žmonių susirinko šiltai pabendrauti, kaip kam sekasi sužinoti ir tiesiog kartu pabūti, pašokti, padainuoti, prisiminimais pasidalinti.

Susitikome šv. Mišiose, Tauragnų bažnytelėje. Akys nevalingai vis kryo į duris – kas dar ateis, atvažiuos, kam dar brangus gimtasis kampelis. O susirinko labai daug. Šv. Mišias laikė mūsų klebonas Bronius Šlapelis. Dėkojame jam už šiltus žodžius, nuoširdų bendravimą.

Po šv. Mišių keliavome ten, kur daugeliui mūsų suplyšo ne viena batų pora šokant, kur šurmuliuodami žiūrėdavome kino filmus – rinkomės prie senojo kultūros namų pastato. Mūsų laukė Stuglių kaimo entuziastų jau paruoštas, beržo šakelėmis, gėlėmis, balionais papuoštas stalas-pavėsinė, suolai, vaišės, skambėjo muzika. Kas šnekučiavosi, kas juokėsi, kas dainavo, kas žaidė ar šoko... – atrodo, niekada ir nebuvo išsiskyrę.

Už tai, kad visus mus į krūvą suvedė, kad šventė įvyko, norime padėkoti poniai Daliai Valytei - Pivoriūnienei. Ji šiomet pirma pradėjo raginti susitikti. Manau, kad matydama tiek daug besišypsančių mūsų veidų, nenusivylė, nebuvo gaila nei sugaišto laiko, nei jėgų.

Tikėkimės, kad tai taps tradicija, kad kiekvienais metais vėl ir vėl rinksimės savo gimtajame krašte. O kad to reikia, kad gera visiems kartu, buvo aišku iš susirinkusių žmonių šnekų: „Kol dar galime, kol dar esame, susiburkime“, – sakė Stuglių gyventojas Bronius Norkūnas.

Skirstytis neskubėjome, nors diena jau nyko vidur laukų, o vakaras plačiu žvilgsniu dairėsi, ieškodamas sau vietos.

Bronė Juknevičienė

Naujovės tauragniškiam patinka

Dar visai neseniai Tauragnuose buvo kelios parduotuvės, dabar dėl įvairių priežasčių nebėra nei „Samanėko“, nei kitų buvusių privačių parduotuvių, liko tik kooperatyvo „Aibė“ ir su pertraukomis dirbanti „Mini“. Po žiemos „Mini“ vasarą pasitiko labai pasikeitusi: ne tik su didesne prekybos sale, bet ir su kulinarijos ir konditerijos cechu, baru. O ir darbo laikas žymiai ilgesnis. Kol kas dar nepavyko pakalbinti parduotuvės savininkų ir sužinoti, kas paskatino jaunos žmonės kurti savo verslą Tauragnuose, būtų įdomu sužinoti, kodėl jie tokį interjerą pasirinko. Sutikit, senųjų Tauragnų nuotraukos ant sienų – labai neįprasta ir įdomu. Kol nėra informacijos iš pirmų lūpų, kalbinu pirkėjus, kurie perka šitoje parduotuvėje.

Aldona Budreikienė. Į parduotuvę retai einu, bet šita parduotuvė man patinka. Jauku, smagu, nuotraukos ant sienos labai gerai atrodo ir tas bariukas tinka. Kiek teko pirkti, maistas šviežias, čia paruoštas, skanus. Gelbėja atvažiuavus netikėtiems svečiams, kai namuose šaldytuvą tuščias – gali nusipirkti ir mėsytės, ir pyrago. Į parduotuvę smagu nueiti dar ir dėl to, kad aptarnavimas geras, ten dirbantis jaunas vyrukas labai mandagus. Sakiau, kad bariukas tinka parduotuvei, bet jei nebūtų taip iškart prie įėjimo, man atrodo, būtų smagiau atsisėsti arbatos išgerti. Mano palinkėjimas parduotuvės savininkams – geros prekybos.

Janė Šinkūnienė. Labai patinka, kad yra antra parduotuvė – ko neradai vienoje, gali nusipirkti kitoje. Kai pirmą kartą nuėjau, parduotuvės vidus padarė didžiulį įspūdį. Aišku, kad dėl senųjų Tauragnų nuotraukų. Dar nustebino, kad savininkai daug žino apie miestelio praeitį, domisi, gali papasakoti, kas kurioje nuotraukoje yra. Dar nustebino baras, labai „faina“, kad yra kur pasėdėti. Nueinam visa šeima, puiku, kad yra vaikams ledų kokteilių. Su drauge vieną kartą padarėm savo ir jos vaikams kokteilių balių.

Nuotraukoje: toks vaizdas prie parduotuvės vasarą dažnas. Žolinių sekmadienį čia pietavo turistai užsieniečiai.

Buvo smagu. (O mažoji Jonė pridūrė, kad tik čia yra jos mėgstamų ledų). Jonė ir viena nueina į parduotuvę, nuperka, ko reikia. Pagaliau ir miestelio svečiai turi kur pavalgyti. O jaunimas susirenka žiūrėti krepšinio

Šarūnas Grabauskas. Į

parduotuvę retkarčiais užsuku atsigerti skanios gijos ar alaus. Vasarą, kai Tauragnuose nemažai jaunimo, keletą kartų susirinkę stebėjome krepšinio varžybas. Gerai, kad yra televizorius, juk daug smagiau visiems kartu žiūrėti, negu vienam namuose.

Birutė Blažienė. Dažniau einu į „valdišką“ parduotuvę. Į „Mini“ einu turėdama konkretų tikslą – šviežių kepinų, nes čia labai skanūs sausainiai ir pyragai. Labai gerai, kai vaikai atvažiuoja ar kai lauki svečių – gali nueit nusipirkt dar šiltų ir mėsos gaminių, ir saldumynų. Tuo ir patinka. O kainos visur vienodos. Kuo dar patraukia šita parduotuvė? Labai malonus aptarnavimas, savininkai labai mandagūs, malonu, kai tik įėjus pasisveikina.

Pirkėja (nenorėjusi, kad būtų minima jos pavardė). Patinka, kad visko yra: ir iš mėsos, ir iš saldžių. Dažnai nenuėinu, nes tik dviese gyvenam, daug nereikia, o ir „žingsnis dabar brangus“. Perku ir zuikį, ir faršą, ir pyrago nusiperku. Labai malonus aptarnavimas, labai malonūs savininkai. Šita parduotuvė labai reikalinga. Įdomu, kad net televizorius yra. Gerai ir pravažiuojantiems, kad papietaut gali, gerai ir tauragniškiam, kurie nenori ar jau nebegali patys namie gaminti. Gerai ir jauniems, ir seniems.

Julė Deveikienė. Į „Mini“ einu, nes arčiau. Gausu prekių, įvairus asortimentas. Nesakyčiau, kad einu dažnai. Kai vyras guli ligoninėj, perku Utenoj. Bet šitoj parduotuvėj yra tokių vaflių, kuriuos jis labai mėgsta. Dar labai gerai, kad ilgai dirba. Būna, kad per visus darbus nespėju į valstybinę, tada labai gerai, kad ko nors labai reikalingo gali nusipirkti „Mini“. Man tai labai gerai, kad yra abi parduotuvės.

Vaikai iš Danijos buvo parvažiavę, tai jiems labai patiko. Buvo nuėję: vieni ledų valgė, kiti alaus pasiėmė – visiems tiko. Pažįstamos iš kaimo irgi džiaugias, kad penktadieniais, kai reikia laukti autobuso namo, gali užeit pasėdėt.

Laima Čepukienė. Labai šaunu, kad Tauragnų miestelyje yra tokia parduotuvė, kur gali nusipirkti šviežiai iškeptų bandelių, pyragų, mėsos gaminių, galima prisėsti pavalgyti, pailsėti. Tikrai malonus personalas, nuolat pildomas prekių asortimentas. Dirbate puikiai ir sklandžiai, sėkmės Jums!

Aldona Palskienė. Gerai, kad yra visokių kepinų. Kai kas ir pigiau. Vyras tik čia randa savo mėgstamo mineralinio – ir pigesnio! Dar labai gerai, kad darbo laikas ilgas. Verdi vakarienei bulves ir pamatai, kad nėra kefyro. Gali nubėgt nusipirkt. Taip jau yra buvę. Labai mandagūs savininkai, nespėji įeit, o jau sveikinas. Turistams turėtų patikti senųjų Tauragnų nuotraukos ant sienos.

Ačiū visiems, kurie sutiko pasidalinti mintimis, o aš, prisipažinsiu, nors parduotuvė už kelių žingsnių, bet pati nueinu retai, perku Utenoje, o į „Mini“ nueinu savaitgalį pyrago ar bandelių. Nesmerkit, sveikos gyvensenos propaguotojai ar norintys numesti svorio, bet bandelės šitoje parduotuvėje – nuostabios! Iškeptos vietoje, todėl šviežios, dažnai ką tik ištrauktos iš krosnies, dar karštos. Aš nereklanuojau parduotuvės, jei kam taip pasirodė. Visame pasaulyje, Lietuvos miestuose irgi, žmonėms labai patinka, kai mažoje kepyklėlėje gali nusipirkti dar garuojančių kepinų ir juos valgyti prie rytinės kavos. Malonu ir skanu! O nuo kavos ir bandelių – ir prie geros nuotaikos darbe. To visiems ir linkiu.

AKTUALI INFORMACIJA (iš interneto)

Bitininkai, norėdami gauti paramą už papildomą bičių maitinimą (įprastinį cukrų, ekologišką cukrų, cukraus sirupą), iki rugsėjo 15 d. turi kreiptis į teritorinę valstybinę maisto ir veterinarijos tarnybą pagal savo gyvenamąją vietą ir užpildyti nurodytą pranešimą apie ūkinių gyvūnų bandą.

Š.m. rugsėjo 24 d. Utenoje vyks šventė, skirta miesto 750-ties metų jubiliejui paminėti. Nuo šių metų rugpjūčio 8 d. iki rugsėjo 16 d. registruojami prekybininkai, pageidaujantys dalyvauti šiame renginyje. Informacija dėl prašymų teikiama Bažnyčios g. 1, tel. 8-389-50622; 8-389-50238 arba el. paštu info@utenosvic.lt

ATA *Seniūnijoje rugpjūčio mėn. mirė*

LORĘTA KULBAČIAUSKIENĖ, Tauragnai, 45 m.

BOLESLOVAS DEVEIKIS, Bernotiškio k., 76 m.

Užjaučiame artimuosius. Netekus dukros VALDOS taip pat užjaučiame Genovaitę Babrauskienę iš Šimkūnų kaimo.

Linksmiai

Žmona ir vyras susiginčijo, jis rėkia:
- Įspėju, nežadink manyje žvėries...
-Negi manai, kad aš bijau asilo.

Knygyne:

-Man reikalinga knyga “Vyras – moterų valdovas.”

- Fantastiką parduoda kitame skyriuje!

Skirtingo amžiaus vairuotojų tikslai:
20 metų – atvažiuoti kuo greičiau, 30 metų - atvažiuoti kuo gražiau, 50 metų - atvažiuoti kuo saugiau, 70 metų - atvažiuoti!

Kalbasi du girtuokliai:

- Įsivaizduoji? Kupranugaris gali dvi savaites negerti.

- Gerbiu!

Kalbasi du vyrai. Vienas pasakoja:

- Jei neturėčiau žmonos, mane vakar būtų apvogę.

- Tikrai? Tavo žmona sugebėjo sustabdyti vagį?

- Ne, tiesiog ji jau anksčiau buvo ištuštinusi mano kišenes.

- Mama, kaip aš atsiradau šiame pasaulyje?

- Mus sutvėrė Dievas.

- O tėtis sakė, kad mes kilę iš beždžionių.

- Na, aš tau pasakoju apie savo giminaičius, o jis – apie savo.

Žmona vyrui rašo SMS: „Per radiją pranešė, kad greitoji išvežė išgėrusį vyriškį idioto veidu. Paskambink, aš dėl tavęs nerimauju.“

Nuotraukos Danguolės Grabauskienės, Šarūno Grabausko, Aldonos Kirkienės, Povilo Šinkūno, Aldonos Tartilienės, Žymanto Trimonio, Manto Vadišiaus.
Parengė Danguolė Grabauskienė.
Spausdino Utenos spaustuvė.